

84. Az istenfélelem ajándéka rendkívüli tiszteletre indít Isten iránt, hogy féljünk Isten megbántásától

Imádkozzuk a 101. számú éneket:

Szállj ránk, életadó Lélek,

Üdvös istenfélelem. Tedd imává életem.

Szent, szent, szent az örök Isten, s aki Övé, szent legyen!

Háznépére jer le, Áhítat Lelke!

Kedves istenfélő Testvérek!

A Szentírás gyakran használja ezt a kifejezést: *istenfélők* (ApCsel 13, 26). Igaz, hogy az Újszövetségi Bibliában *az istenfélő* kifejezés elsősorban azokra vonatkozik, akik nem zsidó születésűek, hanem pogány származásúak, akiket prozelitáknak is mondtak, vagyis akik elfogadták a zsidó vallást, Isten népéhez csatlakoztak, és a körümetélkedéssel vállalták az ószövetségi törvényeket. Az istenfélelem ajándékánál azonban nem arról van szó, hogy valakinek, aki nem zsidó származású, a zsidó valláshoz kellene csatlakoznia.

De az istenfélelem nem is az Istentől való félelmet jelenti. Vannak nem vallásos emberek, akik mégis ideológiai tanítást adnak a vallásról, mondván: a vallás félelemből ered. „Az ősember félt az ismeretlentől, a villámtól, és kitalálta Istent, akit azután félve tisztelt.” **A mi vallásosságunk alapja nem a félelem.** Mi, akik meghallottuk Isten szavát, amellyel megvallotta nekünk: *Szeretlek!* (Jn 15, 9), s erre a vallomásra viszontvallomással válaszoltunk neki: *Szeretlek!* (vö. Jn 21, 17), mi tudjuk leginkább, hogy hívő magatartásunk nem a félelemből ered!

I. Nem Istentől félünk, hanem megbántani félünk Istent

Ha az istenfélelem ajándéka nem azt jelenti, hogy Istentől félünk, akkor **mit jelent?** Körülbelül annyit, mint amikor egy gyermek a nyári vakációban ebéd után játszik, édesanyja pedig öt percre lepihen, és a gyermek fél bemenni a szobába, nehogy felébressze édesanyját. Nem az édesanyjától fél, hanem attól, nehogy valami kellemetlenséget okozzon neki. Tudja, hogy érte viselte el a főzés fáradalmait, és most jólesik neki egy kis pihenés.

1. Az istenfélelem ajándékát **a megszentelő kegyelemmel együtt kaptuk meg**, és ez **akaratomkat Isten iránti gyermeki tiszteletre indítja: félünk megbántani Istent!** Félünk a bűntől, amely sértés Istennel szemben! „Mennyei Atyám, köszönöm, hogy megadtad a Szentlélek ajándékaival az istenfélelem ajándékát is! Vállalom ezt a gyermeki tiszteletet Irántad! Félek Téged megbántani.”

Ez a magatartás egyrészt visszatart a bűntől, mert az nem tetszik Istennek. Másrészt pedig a reményt táplálja bennünk, hogy Isten erejével, Isten kegyelmével eljuthatunk az üdvösségre, hiszen félünk rosszat tenni, félünk, hogy megbántjuk az Urat. Inkább a jót választjuk. A Szentlélek a jóra hív. Tudatosan kell elvállalnunk, hogy a Szentlélek ajándékai által **elsődlegesen a harmadik isteni Személy működik bennünk.** Döbbenjünk rá arra, hogy **Ő indít a rossz elkerülésére és a jó megtevésére.** A választás ugyan a mi dolgunk, de még a választásra való készíttetést is Ő adja.

2. Amikor az édesanya megfőzte gyermekének az ebédet, és pihen, akkor a gyermek abbahagyja a labdázást az udvaron, és nem rúgja a labdát a ház falának, mert minden egyes lövés behallatszanék a falon keresztül a szobába, és nem hagyná pihenni édesanyját. A gyermek tehát mozdulatlanul teszi magát a cselekvésre. Nem tesz olyat, ami az édesanyjának rossz lenne. Ez azt is eredményezi, hogy **olyan valamit érhet el, ami „a nem cselekvéssel” valósul meg.** Külső szemlélő úgy látja, hogy a gyermek jót sem tesz, mert mozdulatlan maradt. Azonban ebben **a mozdulatlanságban hatalmas energiák vannak!** Nem a félelem, hanem a tisztelet és a szeretet energiái lüktetnek a játszást abbahagyó, mozdulatlan gyermekben, mert édesanyja kedvében akar járni.

3. Most próbáljuk mi is **gyakorolni ezt a magunkat mozdulatlaná tevő**

magatartásmódot: „Nem teszek rosszat, amivel megbántanám Istent. Félek Őt megbántani. Csendben ülök, és ebben a csendben maradás állapotában Isten-Atyámra gondolok, akinek a kedvéért tétlenné tettem magamat. Lüktesse át rajtam most a tisztelet és a szeretet!”

Azonban ahogyan itt csendben ülök, és látszólag semmit sem csinállok, mégis van bennem valami mozgás: a gondolatom és a szívem szeretete Mennyei Atyámhoz száll, aki miatt most tétlenné tettem magamat.

A csendben ülő gyermekben elkószálhatnak a gondolatok: most valami mást kellene játszani, vagy átmenni a szomszéd gyerekhez. Felviharozhatnak benne a vágyak is, hogy mégiscsak jobb lenne futballozni, vagy legalább szaladgálni, mint itt ülni. Nekem is van már tapasztalatom arról, hogyha nem őrizném gondolataimat és vágyaimat, akkor mennyi felé elirányulnának, illetve eltérítenének Isten-Atyámtól, akinek a kedvéért vagyok most itt csendben. Ha eszembe jut Mennyei Atyám, akkor ez a gondolat olyan édes lesz, hogy továbbra is csak Rá kívánok majd gondolni!

Ez az Isten-Atyámmal való gondolat-összekapcsoltság azt is eredményezi, hogy a vágyaim sem kószálnak most máshová. Mondogathatom a zsoltáros szavát: *Ha Veled vagyok, nem kívánok semmit sem a földön!* (Zsolt 72, 25). Ha a gondolataim vagy a vágyaim másfelé akarnának elkószálni, **segít, ha rámosolygok Isten-Atyámra:** „A Te kedvéért tettem most magamat tétlenné, hogy ne tegyek olyant, amivel megbántanálak.”

4. A gyermek nem tudja, hogy az édesanyja kiről álmodik, és hogy álmában talán éppen őrá mosolyog. Mi viszont tudhatjuk, hogy **Isten-Atyánk szüntelenül gondol reánk, és mosolyog ránk mint gyermekeire.** Ez az Isten gondolataiba való bekapcsolódás, ez az Ő mosolyára való reagálás azt eredményezi, hogy a bánataim és az örömeim már nem annyira bennem vannak, hanem sokkal inkább Őbenne. Testben ugyan itt vagyok, de lélekben Őnálá. Gondolatom bekapcsolódik az Ő gondolatába, szerető mosolygásom az Ő szerető mosolygásába.

5. Talán jelentkezik bennem egy félelem, egy valóságos félelem: „Jaj, csak ne szakadna meg ez a szeretet- és gondolatkapcsolatom Istennel!” De éppen az Ő ajándékozó szeretete jogosít fel arra, hogy elejtssem ezt a félelmet. Hányszor mondja Jézus: *Ne féljete!* (Mt 17, 7). János apostol pedig ezt írja: *A tökéletes szeretet kizárja a félelmet. Aki fél, az még nem tökéletes a szeretetben* (1 Jn 4, 18).

6. A költő így fogalmaz: „A vadász ül hosszú méla lesben, vár felajzott nyílra gyors vadat” (Vörösmarty Mihály: *Szép Ilonka*). Amint a vadász mozdulatlanul teszi magát, amikor a nemes vad a látóterébe érkezik, úgy én is moccanás nélkülivé teszem a lelkemet, mert az Úr szeretete a lelkembe érkezik. „Nem másfelé mozdulok, csak Tefeléd tárulkozom ki, Uram, aki jó vagy hozzám!” Amint a vadász fél megmoccanni, nehogy elriassa a zsákmányt, úgy én is féljek valami olyant tenni, amivel megszakíthatnám a szeretetnek ezt a belém áradását; amivel elszalaszthatnám ezt a zsákmányt, életem legnagyobb Kincsét, legnagyobb Fogását!

7. A szeretetben lehet növekedni. János apostol mondja: *Isten szeretete azzal éri el a tökéletességét bennünk, ha bizalommal tekintünk az ítélet napjára. Mert amilyen Ő, mi is olyanok vagyunk e világon* (1 Jn 4, 17). „Uram, szeretnék növekedni a szeretetben, a bizalomban, *hogy félelem nélkül szolgáljuk Őt... életünk minden napján!*” (Lk 1, 74-75).

8. „Ezt a félelmet – hogy elveszíthetlek Téged – Te magad veszed ki a lelkemből. Isteni Orvosom, hatolj mélyre, lelkem mélyére operáló késeddel! Vedd ki belőlem a Tőled való félelem rákos sejtjeinek gyökereit, hogy ne mérgezzék az életemet! Az istenfélelem ajándékával pedig **gyógyítsd a lelkemet, hogy féljelek Téged megbántani a legapróbb bűnnel is, mert szeretlek!** Te előbb szerettél engem. Önmagamat feledő boldogsággal, önfeledt boldogsággal viszontszeretlek Téged! Szeretlek, mert gyermeked vagyok, Te meg az én Atyám vagy. Itt helyénvaló a vallomás, amelyet egy gyermek mondott önmagáról és édesapjáról: »Egész életemben olyan apás voltam!«. Bárcsak tudnék én is ilyen lenni egész életemen át, Mennyei Atyácskám!”

II. Mindig gyermeki szeretettel, mosolyogva kövessük Isten szent akaratát!

Az istenfélelem ajándéka tehát nemcsak arra képesít, hogy féljünk megbántani Istent, hanem arra is, hogy gyermeki szeretettel kövessük Őt, engedjünk szent akaratának! Ha Ő azért teremtett

minket, hogy nekünk ajándékozza magát, és Ő bennünk éljen, mi pedig Őbenne, akkor „gondolkodás” nélkül, „de” nélkül, „ha” nélkül, és „minden kifogás” nélkül, azaz *félelem nélkül* (Lk 1, 74) teljesítenünk kell az Ő szent akarátát!

1. A Szentlélek ajándékával, az istenfélelem ajándékával olyan titokzatos kapcsolat erősödik meg bennem, amelyet emberileg szinte elképzelni sem tudok. A legideálisabb gyermek és szülő közötti kapcsolatnál is erősebb, **életet fakasztó szeretetkapcsolat ez!** Persze hogy félek a legkisebb bűnnel is megbántani Mennyei Atyámat!

2. Csak **próbáljam továbbra is mosolyra lágyítani a szívemet!** A mosolyaim mellett küldjem el a vallomásaimat is Isten-Atyámnak: „Olyan jó vagy!”

Hagyjam, hogy áthullámozzék rajtam az isteni jóság! Ha felébred bennem a félelem: „Jaj, nehogy megszűnjék ez a kontaktus, ez a boldogító szeretetáramlás”, akkor megint engedjem el ezt a félelmet! Tudom, hogy **Isten-Atyám jósága szüntelenül árad. Ez gyermeki bizalommal tölt el. Ez az istenfélelem ajándékának eredménye.** Olyan lett a magatartásom, amellyel félek Őt megbántani. Félek olyat tenni, ami akadályt képezne az Ő szeretetének a lelkembe való beáradása előtt. *Istenben bízom, és nem félek!* (Zsolt 55, 4).

3. Próbáljam fokozni ezt a gyermeki bizalmamat! Ezzel még érzékenyebb lesz a szívem, nagyobb a befogadóképességem Isten szeretetére. Ebben az intenzívebb szeretetélményben mondjam ki vallomásomat: „Uram, de jó vagy hozzám! A Te végtelen objektív jóságod bekapcsolódik az én kicsi életembe, a Te gyermeked életébe!”

4. Micsoda nagy gyermeki bizalomra valló magatartásmód, hogy gyermek módjára én is mondhatom Isten-Atyámnak: „Jöjj közelebb, ne félj!” Mint amikor a gyermek ilyesmit mond édesanyjának, s az anya belemegy a játékba, és egyre közelebb megy a kicsihez, az én Isten-Atyám is egyre közelebb jön hozzám. Amikor pedig az édesanya egészen közel ér gyermekéhez, és megfogja a kezét, akkor megfordul a helyzet. A gyermek mondja anyjának: „Most már nem félek!” Én is gyermeki bizalommal mondhatom isteni Atyámnak, aki eljött hozzám, és megfogta a kezemet: „Most már nem félek!”

5. **Ő, micsoda egybe-, egymásba-lüktetése ez a szíveknek!** Lelkem szavával így is megvallhatom neki: „Olyan jó így Veled együtt, Atyám!” Amikor Ő lehajol hozzám, és felkap, hogy magához öleljen mint kicsi gyermekét, akkor fonjam én is karjaimat a nyaka köré, öleljem át! A gyermek szüntelenül – még ha öntudatlanul is – visszavágyódik az anyaméh biztonságot adó boldogságába. De oda *már nem mehet vissza* az, aki erre a világra született (vö. Jn 3, 4). A kismadár is visszavágyódik a fészek melegére. Isten-Atyám azonban azt a vágyamat is teljesíti, amellyel **én hazavágyódom Isten szívébe. Te énbennem, én Tebenned** (vö. Jn 14, 11). Ez az én igazi világom! Micsoda kegyelem, isteni ajándék, ingyenes adomány: **félelem nélkül járni-kelni Isten szívében, Ő pedig szabadon jár-kelel az én szívemben.** Talán már ki sem kell mondanom vallomásomat, csak lüktet bennem a nagy Valóság, az Igazság: „Istenem, Atyám, olyan jó egymásban lennünk! Te énbennem, én Tebenned!”

6. Az istenfélelem ajándéka – akárcsak a Szentlélek többi ajándéka – íme, **így készíti elő a lelket a szemlélődés ajándékának befogadására: készséggé és nyitottá tesz Istenre.** A bölcsesség, az értelem, a tanács és a tudomány ajándéka az értelmünket nyitogatja Istenre. A lelki erősség, a jámborság és az istenfélelem ajándéka pedig az akaratunkat teszi nyitottá Isten befogadására. **A mi dolgunk az, hogy észrevegyük ezeket az isteni ajándékokat,** isteni sugallatokat, isteni érintéseket.

7. Ez az ajándékozás olyan láthatatlan isteni tevékenység, mint amikor az Úr Lelke kente föl önmagával Krisztus emberségét, és lett Ő „Chrisztosszá”, vagyis Fölkentté: *Az Úr Lelke rajtam, Ő kent föl engem* (Lk 4, 18). Ezt az ajándéksorozatot azért kapjuk, hogy életünk egyre jobban hasonlónvá legyen a Fölkenthez, Krisztushoz, akiben *hétszeres ajándékával a Szentlélek működött* (vö. Iz 11, 2). Ahogyan a Szentlélek indította Jézust, hogy a pusztába menjen, vagy gyógyítson, körüljárjon, jót tegyen, vagy kora hajnalban fölmenjen a hegyre, és magányosan az Atyával és a Szentlélekkel együtt legyen az imádság szeretetélményében; úgy **a Szentlélek minket is indít. Bárcsak egyre nyitottabb, készségesebb lenne a lelkünk ezen indítások befogadására és követésére!** Bárcsak egyre krisztusibb, egyre keresztényibb lenne az életünk, **egyre jobban**

eluralkodna bennünk Isten!

Ez már misztika, vagyis misztikus, titokzatos isteni cselekvés, amelyet Isten maga akar megvalósítani bennünk!

Merjük tehát félelem nélkül így hívogatni Őt: „Atyám! Mi Atyánk! Jöjjön el a Te országod! Jöjjön el a Te uralmad bennem!”

Szívünkben halljuk meg az Ő választát: *Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!*
Félelem nélkül merjük Neki mondani a gyermekség jogán: *Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!*